

**KULE
KÜTAP**

AMERİKAN RÜYASI
Ufuk Keleş

AMERİKAN RÜYASI

Kule Kitap©

www.kulekitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Murat Şerefoğlu

Editör: Hüseyin Özdemir

Son Okuma: Murat Şerefoğlu

Mizanpaj Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026

ISBN: 978-625-6086-87-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

“Kule Kitap Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir.”

Ufuk Keleş

İÇİNDEKİLER

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI	7
KİTAP VE BENİM HAKKIMDA.....	13
GÖÇ.....	23
AMERİKA BAŞKANLARI VE BEN.....	28
BARIŞ YANLISI SAVAŞÇILAR.....	39
FİNANS, SAĞLIK VE SAĞLIK İŞLETMELERİ	44
DEMOKRATLAR.....	49
SAVAŞACAĞSAK BİLE İNSAN GİBİ SAVAŞALIM	51
DİN, AHLAK ve İNSAN	63
MEDYA MAYMUNU.....	72
BİR KULLANIMLIK İNSANLAR	99
YAŞASIN DEMOKRASİ	101
DÜZ DÜNYA.....	119
HASTALANIRKEN BANA MI SORDUN?	132
SOSYALİST KAPİTALİZM	134
LÜTFEN BİZE GELİN	139
TOKKEN CANIM BİRŞEY İSTEMİYOR	143
BİR GÜN GELECEK UYURKEN	
ARABA SÜRECEĞİM.....	146
YANGIN VE DEPREM ANINDA	
ASANSÖRÜ KULLANMAYIN	153
NE ARA NOTMUŞ?	157
AH BİR BAŞKAN OLSAM.....	166
SİZE DEMOKRASİ GETİRECEĞİM	171
KARDEŞ, HİNDİSTAN'A NASIL GİDERİZ?	178

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Kule Kitap:

Sağlam yapıları ve uzun ömürleriyle bilinen kuleler gibi üzerinde yükseldiği entelektüel ve sanatsal değerlerle zamanın yıpratıcılığına direnen, geçmiş ile gelecek arasında kurduğu bağla yarınlara zengin bir miras bırakmayı hedefleyen bir yayınevidir.

Klasikten moderne uzanan kültür vadisinde, okuyucularına zihinsel olarak daha yüksek bir bakış açısı ve estetik beğeni kazandıracak fikir ve sanat eserlerini yayımlamayı amaçlar.

İlkeli yayıncılık anlayışıyla, Anayasa'da belirtilen Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine ve toplumun değerlerine bağlı kalacak, hiçbir ideolojinin veya politik düşüncenin hizmetinde olmayacaktır.

Bünyesine katacağı eserleri seçerken bunların kendinden sonrakilere kılavuzluk edebilecek, ilham verebilecek, içerikleriyle özgün, dil ve anlatımıyla yüksek kalitede olmasına dikkat edecektir.

Ticari kaygılardan ziyade edebî, sanatsal veya bilimsel değere göre toplumun genel yararına uygun, eğitici, bilgilendirici ve estetik değerler taşıyan eserlerin seçilmesine özen gösterecektir.

Farklı bakış açılarına, kültürlere ve dillere yer verecek zengin bir yayının portföyüyle eser çeşitliliğini artırırken bu eserleri ait oldukları kültürde de nitelikleriyle öne çıkmış seçkin eserler arasından seçecektir.

Yayımlayacağı eserlerin her safhasını akademik bir titizlikle takip edecek; dil bilgisi, yazım kuralları, tutarlılık ve anlam bütünlüğü gibi

konularda sıkı bir editoryal süreçten geçmesini sağlarken Türk Dil Kurumunun Yazım Kılavuzu'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edecektir. (Tarih konulu eserlerde, özellikle Arap harfli kaynaklarla yapılacak çalışmalarla uyumlu olması açısından, özel isimlerin yazımında ait olduğu dildeki yazılışı esas alınacaktır.)

Yazarlardan intihal ve etik ihlali yapmadıklarına dair yazılı beyan alacak, fikri mülkiyet hakları konusunda hassasiyet gösterecektir.

Her kitabı bir miras olarak yarınlara emanet ederken sıradan kitaplardan ziyade derinlik ve anlam arayan okurlarını entelektüel bir zirve yolculuğuna davet ediyor.

Faydalı olmak dileğiyle...

Bu kitabı yazarken hiçbir politikacı, siyasetçi, sermaye sahibi, ekonomist, yalaka, yandaş hatta ve hatta Bush ve Trump bile zarar görmemiştir.

Harekete geçmek için kıvılcım bekleyenler ateşin tam ortasında olduğumuzu ne zaman göreceksiniz?

UFUK KELEŞ

21 Eylül 1970 Ankara doğumluyum. İlk ve ortaokulu Balıkesir Gönen'de okuduktan sonra liseyi Heybeliada Askeri Deniz Lisesinde okudum. Üniversite sınavlarına girme isteği beni Askeri Liseden sonra Harp Okulu yerine Trakya Üniversitesine yönlendirdi. Trakya Üniversitesi Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi Makine Mühendisliği bölümünü okurken Amerika'ya gitme kararı aldım ve 1997 yılında Amerika'ya gittim. 28 yıldır Amerika'da yaşadığım süre boyunca Türkiye ve Amerika arasında sürekli gidip gelmelerim kesilmedi. Amerika'nın Florida eyaletinde yaşamıma devam ediyorum. Amerika'da yaşadığım süre içerisinde Everglades Üniversitesinden *Alternative and Renewable Energy Management* lisansı ve daha sonrasında sırasıyla *Business Administration Project Management* ve sonrasında *Construction Management* yüksek lisanslarını aldım. Halen Walden Üniversitesinde *International Business* doktora çalışmasına devam ediyorum.

KİTAP VE BENİM HAKKIMDA

Bu kitabı yazmamdaki neden, anlatmak zorunda olduğumu hissetmemdir. Yazmak zorundaydım çünkü haksızlıkları, yanlışları, yalanları ve saçmalıkları görüp de susmak sadece size değil kendime de ihanet olacaktı. İnsan sadece söylediklerinden değil söylemediklerinden de sorumludur. Bazen susmak kabullenmek anlamına geldiği gibi maalesef izin vermek anlamına da gelir ve benim ne yaşadıklarımı kabullenmek ne de olan bitene izin vermek gibi bir niyetim olmadığını bilmenizi isterim. Kitabı yazarken kimseyi kızdırmamaya ya da kırmamaya dikkat etmediğimi de göreceksiniz kitabın ilerleyen sayfalarında. Bunun nedeni, kimseyi kızdırmamaya ya da kırmamaya çalışırsanız ya yalan söylersiniz ya da susarsınız ama kesinlikle dürüst olamazsınız. En azından dürüst kalamazsınız çünkü susmak bazen yalanın gizlenmiş hâlidir, bazen de kabullenmedir. O yüzden bence insan sadece bilmediği zaman susmalıdır.

Sohbetlerimizde, tartışmalarımızda benden daha cengâver olan arkadaşlarım bile neden yazdığımı sordu bana. Öyle ya, onlara göre aramızda konuşarak “Çözmüştük.” bütün sorunları. “Sana ne. Senin derdin mi?” diye soran bile oldu. Evet, benim derdim. Belki henüz

farkında değilsin ama senin de derdin. “İyi diyorsun da, sorunlarımızı yazarak çözebilecek miyiz peki?” Tabii ki hayır. Daha sonra da belirteceğim gibi ne bir kitap ne de bir kişi tek başına sorunlarımızı çözebilir. Ama şurası da bir gerçek ki kitaplar farkındalık yaratır ve insanı sorgulamaya iterek, soru sormaya başlatarak çözümü aramaya da başlamamızı sağlar.

Bütün bunların yanı sıra, kitapların belki de en sevdiğim yanı kitabın yazarıyla yapılan sohbetir. Bu kitabı okurken siz benim terapistim olacaksınız, ben de sizin hastanız. Bu kitabı okurken hastanıza hak verdiğiniz zamanlar da olacak, suçladığınız zamanlar da. Hak verdiğiniz zamanların daha çok olması dileğiyle yazdığımı bilmenizi isterim. Ama şunu da özellikle tekrar belirtmem gerekir ki bu kitabı herkesin hoşuna gitsin, kimse rahatsız olmasın, diye yazmadığımdır. Hatta tam tersine rahatsızlık vermek için yazdım dersem, yalan olmaz. Bu kitap da şimdiye kadar yazılmış bütün kitaplar gibi size hayatın anlamını söyleyemeyecek. Yanlış anlaşılmasın bu söylediğim, geçenlerde buldum hayatın anlamını ve size de söyledim ama tembelleşirsiniz diye korkuyorum. Şaka bir yana, hayatın anlamını hiçbir yerde aramayın boşuna. Hayatın anlamı sizin ona kattığınız anlam kadardır. Hayatınızda sizin için neyin önemli olup olmadığını bilmiyorum ama her ne olursa olsun içine insanı katmayı unutmayın. Bu anlam herkes için değişkenlik gösterir. Herkese uyan bir kalıp arayanlar ya taklitçi olur ya da hayatını ziyan eder. 25 yaşında idam edilen bir genç belki de senin ve benim hayatlarımızın toplamından daha fazla anlam yüklemiştir o 25 yıla. O yüzden hayatın anlamını aramayın, hayatınıza anlam katın derim ben.

Bu kitabı yazmamdaki bir diğer neden de benim doğrularımı ya da sisteme, olaylara ve olayların bizim üzerimizdeki etkilerine benim gözümle bakmanızı istemem değildir. Tam tersine, tartışma ortamı hazırlamak, eğer yanlışım varsa (biliyorum inanması çok zor)

eleştirilmek ve bu eleştirilerle benim yanlışlarım dâhil, bütün yanlışlarımızın zaman içerisinde aynı şekilde düzeltilmesidir.

Bu kitap hayatın dolayısıyla sizlerin bana verdiklerinizin geri dönüşümüdür aslında. Ben doğrularımı olduğu gibi yanlışlarımı da sizden yani içinde bulunduğum toplumdan (aileden, okuldan, arkadaşlarımdan, işyerinden, televizyondan ve tabii ki kitaplardan) öğrendim. Beni eleştirirken kendinizi de eleştirdiğinizi unutmayın ama sırf kendinizi eleştirmemek içinde bundan kaçınmayın lütfen.

Bazılarınızı hüsrana uğratmak istemem ama buradaki bazı bilgiler, sistemin kendisini bilenler için çok da şaşırtıcı olmayacaktır. Yine de bu haksızlıkları, yanlışları gözümüzün içine bakarak yapmaları, gözümüzün içine bakarak yalan söylemeleri insana kendini aciz hissettirdiği için hem daha çok sinirlendiriyor hem de konuşmayı (yazmayı) bir kenara bırakın eyleme geçme zamanının çoktan geldiğini bir kez daha yüzümüze vuruyor. Unutmayın ki uzun süreli suskunluk insanı mayıştırır, uyuşturur ve belki de en kötüsü alıştıırır. Zamlara alışman gibi ya da; “Abi yine zam yapıldı.”dan ibaret olan şikâyetin gibi. Artık konuşma ve özellikle bir şeyler yapma zamanıdır. Daha fazla geç kalmadan.

Sistemi eleştirdiğiniz zaman karşılaşacağınız ilk engel sizin de tahmin edeceğiniz gibi otorite olacaktır. Bunun nedenini ve o otoritenin kimler ya da ne olduğunu hepimiz biliyoruz. O yüzden hükümetler olduğunu söylememe gerek yok. Ben yine de söylememiş gibi yapıp söyledim sizin için. Hani devletin bütün kurumlarını ele geçirip, ele geçirdikleri bu gücü, devletin gücünü, insanların, yani o devletin vatandaşları üzerinde kullanmakta hiçbir sakınca görmeyen, soru soralara ya da hakkını arayanlara çapulcu diyen hükümetler olduğunu söylemeyeceğim. İlginç olan, toplumsal kabullenmelerin, gelenek ve göreneklerin, örf ve âdetlerin diğer engeller olarak karşınıza çıkmasıdır. Bazen bunlarla mücadelenin otoriteyle mücadele etmekten daha

zor olmasıda bir o kadar ilginçtir. Bu sistem hepimizin büyüdüğü ve dolayısıyla ve neredeyse doğal olarak, hatta doğanın bir parçası olarak kabul ettiğimiz sistem oluşundan dolayı eleştirilmesi zor ve yanlış olarak kabul edildi hep. Burada bunun doğru olmadığını da hep beraber ispatlayacağız. Çünkü zorlanmış, dogmalarla beyine prangalar vurmuş ya da o beyini zehirlemiş “doğrular” doğru değildir ve olamazda. Yıllar boyunca, ne yılları; yüzyıllar boyu hurafelerinizi, yalanlarınızı, çarpık ve sapık fikirlerinizi doğru olarak kabul ettirdiniz ve her istediğinizi yaptınız ve yaptırdınız ama buraya kadarmış çünkü ben yokum artık ve bu kitapta da neden yokumun cevabını vermeye çalışacağım.

Kitaba başlamadan önce belirtmem gereken bir başka önemli detay daha var ki, o da bu kitabın, diğer bütün kitaplar gibi tek başına sorunlarımızın çözümü olması umuduyla yazılmadığı ve dolayısıyla o umutla okunmaması gerektiği uyarısıdır. Kitaplar sorulması gereken soruları önce size (okuyucuya) sorar, sonra size sordurur demiştim. Çözümü aramak sorulması gereken soruları öncelikle görebilmek ve hemen sonrasında o soruları sorabilmekle başlar. Sorabilmekle başlar diyorum çünkü dimdik durup soru sorabilmek, hatta gerekirse hesap sorabilmek cesaret ister, hele ki hükümet devleti rehlin almışsa. Sadece hükümet sayesinde sahip oldukları gücü değil, devletin de gücünü özellikle yargı gücünü ele geçirip dinlemek yerine sizi korkutarak ya da hapse atarak susturmaya çalışması gibi. Hükümetleri neden sevmediğimin nedenlerini daha sonra detaylıca anlatacağım ama sanırım bunu ilk neden olarak şimdiden sıralamaya koyabiliriz. Murphy'nin kanununu (Murphy's Law) duymuşsunuzdur. Murphy'nin bir kanunu derki; “Bir şeyin olmasından ne kadar çok korkarsanız, gerçekleşme olasılığı o kadar artar.” Yani sizin anlayacağınız, demirden korksaydık trene binmezdik.

Hiçbir kitap ya da kişi sorunlarımızı tek başına çözemez, demiştim. Bunu lütfen unutmayın çünkü “ileride” olur da birisi size “Bana

yetki verin, bütün sorunları çözeyim.” derse ya cahildir ya da güç ve yetki düşkünüdür. Unutmayınız ki sadece cahil ya da aptallar bütün soruların cevaplarını “bilir.” Kendini bilen kişi öğrenmeye çalışırken cahil öğretmeye çalışır. Sorunlarımız bir kitap ya da bir kişi tarafından çözülemeyecek kadar karmaşıktır ve çözüm için beraber hareket etmek şarttır. Zaten bir parti, rejim ya da adamın biri hangi internet sitesine girip, hangisine giremeyeceğinize, hangi kitabı okuyup hangisini okuyamayacağınıza, hangi filmleri seyredip hangilerini seyredeceğinize karar verme yetkisini kendinde görüyorsa o parti, rejim ya da adam sorunları çözmek için değil, bütün gücü kendisinde toplamak için gelmiştir ya da gelmek istiyordur göreve. Unutmayınız ki böyle bir sistemin ya da adamın, her ne kadar var dese de, demokrasiye saygısı yoktur. Ayrıca belirtmem gerekir ki yukarıda bahsettiğim olayların yaşandığı toplumlarda demokrasiden bahsetmek, idam sehpasındaki adam hapsurduğunda “Çok yaşa!” demek kadar anlamlıdır.

Hiçbir şeye araştırmadan inanmayın hele ki yapay zekâ (AI) sayesinde her yalanı gerçek gibi göstermek kolaylaşmışken. “Kitap alın, okuyun ve öğrenin.” demiyorum. Tam tersine kitabı alın, okuyun ve yazılanları araştırın diyorum. Kitabı da sonuçta bir insan yazıyor ve kendi kültürünü, eğitimini, düşüncelerini, inandıklarını ve inanmadıklarını hatta bazen hayallerini yazıyor. Bilimsel ve teknik kitaplardan bahsetmediğimi yazmak zorunda olmam çok acı ama siz de biliyorsunuz ki belirtmek zorundayım.

Kitabın akıcılığını korumak ve yaşadığımız bunca sorunların, karmaşıklığın içinde de olsa hayattan bir deli ya da cahil zevki almak, yüzümüzü biraz da olsa tebessüm ettirme umuduyla yapılan espriler, kişilere takılmalar dışında kitapta bahsi geçen hiç kimseyle birey olarak alıp veremediğim yoktur. Yoktur çünkü benim gözümde kişilerin sorunların çözümünde hiçbir önemi yoktur. Ayrıca belirtmem gerekir ki bu kitapta adı geçen kişiler zaten sorun değil sorunun semptomlarıdır. Kişiler gücünü sistemden aldığı sürece sistemin kendisi, o sistemi

oluşturan ve/veya koruyan, korumaya çalışan fikirleri üretkenlerle de fikir çatışması yaşamam kaçınılmaz olsa da bireylerle hiçbir sorunum olmadığını ve olmaması gerektiğini özellikle tekrar belirtmek isterim. Kişileri ve hatta bazen olayları konuşmak zaman kaybından başka hiçbir işe yaramayacağı gibi çözüme ulaşmamızı sağlayacak fikirlerden de uzaklaşmamıza neden olur.

Kitabın adını “Ey! Amerika” koymayı düşünmüştüm önce. Bizde meşhurdur ya mikrofonu görünce olmadık yerlerde oraya buraya seslenmek, ben de onlardan özenmiş olacağım ki öyle bir niyetim vardı ama neredeyse hayatımız boyunca uyutulduğumuz için *Amerikan Rüyası* daha uygun gözüktü gözüme sonradan. Uyuyan ya da uyutulan insan hiçbir şeye hayır demez, diyemez. Uyuyan hiç kimse hiçbir şeye itiraz etmez, hesap sormaz, soramaz. Uykuda olan kişi uyandıktan sonra o uykudayken olup bitenleri kabul eder ancak. Çünkü etmek zorundadır artık. Bazılarının kitabı okuduktan sonra uykusu kaçacak belki, hatta belki uyanık bile kalacak biraz ama o da kitabın yan etkisi diyelim. Uykusu kaçanlar hiç merak etmesin; kitabın kapağında da yazdığım gibi “Bu kitabı yazarken hiçbir politikacı, siyasetçi, sermaye sahipleri, ekonomistler, yalakalar, yandaşlar, hatta ve hatta Bush ve Trump bile zarar görmemiştir.”

Mikrofonu görür görmez olmadık yerlerde “Ey Amerika! Ey Avrupa!” diye oraya buraya seslenmek modadır bizde demiştim ama “Ey Amerika!” demeden önce size bir sır vereyim: Biz buradan sesleniyoruz ama Amerika’nın hatta k.ç.mızın dibinde olmasına rağmen Avrupa’nın bile umurunda değildir çıkardığımız sesler ve o yüzden de cevap vermezler. Olmaz ama oldu da ben yanıldım ve pür dikkat, ne şehit ne de gazi olan Niyazi Amca’nın ne diyeceğini merakla bekleyip, onu kırmamak için cevap vermeye karar verseler bile; “What the fuck do you want?” diye cevap verirler ama dediğim gibi o da eğer verirlerse. Gerçi Fransızlar “Putain qu’est-ce que tu veux?”, Almanlarda

“Was zum Teufel willst du?” diye cevap verirler ama burada önemli olan dünyada Fransızcanın hâlâ konuşulan bir dil olmasıdır. Şaka bir yana, bunu yazmamın nedeni sizinle paylaşmak istediğim bir anımın oluşudur. Bir gün bir sanal sohbetle arkadaşın biriyle yazışırken İngilizce atasözü (proverb) kullandım. “Ben sömürge dili kullanmayı sevmiyorum.” dedi. Dedi demesine ama kendisinin yaşadığı ülke Fransa dolayısıyla konuştuğu dil de Fransızca. Fransız Sömürgesi terimi en az Fransız Devrimi terimi kadar meşhurken filtresiz konuşmak biraz komik oldu. Afrika’da bile Fransızcanın niye konuşulduğunu ne sanıyor acaba ya da Pasifik adalarında? Fransa, 7 yıl, 4 ay, 2 hafta ve 4 gün süren Cezayir savaşını kaybettiği 18 Mart 1962 tarihine kadar Cezayir’i 130 yıl boyunca sömürmüştür. Kaybettiğinde ise soykırımlar ve tecavüzlerle terk etmiştir Cezayir’i. Yani neymiş benim güzel arkadaşım: Sömüren dil değil insanlarmış yine. Dil kullanmasını bile ne o dili bilen diğerleriyle anlaşmayı sağlar. Dilin kemiği yoktur belki ama insanın beyni vardır ve dilimizden önce o beyni kullanmayı öğrendiğimiz zaman sorunlarımızın bazıları belki de kendiliğinden yok olacaktır. O yüzden dilden korkmana gerek yok, hele ki o dilin sahibi daha korkunçken. Neyse dönelim cevaba, hani o verilmeyen cevaba. Niye Amerika cevap vermez biliyor musunuz? Çünkü Amerika vermez, alır. Amerika’dan alabileceğiniz tek şey; eğer elinizi verdiyseniz kolunuzdan kalan parçalardır. Amerika’nın pür dikkat kendisinin ne diyeceğini merakla beklediğini sananların olduğu bir ülkede yaşamak hayatı zorlaştırır mı kolaylaştırır mı bilemem ama bunun farkında bile olmamaları bana bu kitabı yazma fırsatı verdiği için kendilerine teşekkür ederim. Gerçi bazılarımız 20 küsur yıldır neyin ne olduğunu fark etmemişken bunu fark etmemeleri çok da garipsenecek bir şey değildir herhâlde? Son 20 küsur yılda ne mi oldu? Ben Türkiye’de değildim, daha ne olsun? Sizin de gördüğünüz gibi kıvrak bir zekâya sahibim.